

ferne i § 12 kunde nøagtigere angives noget anderledes. Jeg veed ikke, om det ærede Thing ønsker, at jeg skal dictere det, eller om det blot er en saadan Consequens af hans Forslag, at dette er unødvendigt. (Flere Stemmer: Maae vi høre det; Formanden dicterer): „De Lovforslag, som ifølge § 11 skulle fremmes, saavel som de fra Regjeringen indkomne Forslag, meddeles Thinget trykte ibetmindste 48 Timer før det Møde, hvori det bliver at afgjøre, hvorledes, og for Regjeringsforslagenes Bedkommende tillige, om de skulle fremmes etc.“

Ordføreren: Ved § 11 skal jeg tillade mig at bemærke, at Udvalget eenstemmigt maa vedblive sin Indstilling om et saadant staaende Udvalg, som er foreslaaet i § 11, og som man formener at være saameget mere hensigtsmæssigt, eftersom Behandlingen gennem Afdelingerne ikke skal finde Sted i dette Thing, hvilket medfører en væsentlig Forskiel i Behandlingsmaaden, naar man sammenligner dette Things Forretningsgang med det andet Things. Sidste Punktum i § 11 foreslaaer Udvalget afsluttet paa en anden Maade, og det har der ved taget Hensyn til de Bemærkninger, som faldt under den foreløbige Behandling. Disse gif nemlig ud paa, at der skulde gives de enkelte Medlemmer Leilighed til, om der ogsaa blev nedsat et staaende Udvalg til at modtage private Forslag, at gjøre sig bekendte med de indkomne Forslag, inden der blev Spørgsmaal om at afgjøre, hvorvidt man strax vilde afvise et saadant Forslag eller stede det til nærmere Drøftelse. Derfor har Udvalget foreslaaet, at det sidste Punktum kommer til at lyde saaledes: „I modsat Fald henlægges Forslaget i en passende Tid paa Forsamlingens Bord, og Thinget beslutter, efterat have hørt Udvalgets Betænkning, om Trykning skal finde Sted.“ — Denne Beslutning af Thinget kan dog naturligvis ikke fattes, førend Formanden har berammet Sagen til Foretagelse. Ved § 13 skal jeg tillade mig at bemærke, at Udvalget har andraget paa et Tillæg til det første Punktum i samme. Det hedder nemlig: „Ved den første Behandling tages de enkelte §§ ikke under Overveelse, men Forslaget drøftes i dets Almindelighed“. Denne Sætning har man troet at give større Tydelighed, naar man tilføiede:

„og med Hensyn til dets ledende Grundsaetninger“. Forøvrigt har Udvalget tænkt, at det baade kunde og maatte overlades til Formanden, hvorledes denne almindelige Forhandling skulde ledes, og at det derfor ikke var fornødent derom at give nogen yderligere Bestemmelse og navnlig ikke en saadan, som er foresat af en æret Landsstingsmand for 1ste Valgkreds. Ved den 14de § vil det være bemærket, hvorledes Udvalget i Genhold til hvad der blev bebudet under den foreløbige Behandling andrager paa, at „3 Dage“, forandres til „3 Gange 24 Timer efter den første Behandlings Slutning“, hvorhos man som en Redaktionsforandring har foreslaaet at forandre Ordet „Lovens“ til „Lovforslagets“. Ved § 15 har man ligeledes indstillet, at Ordene „tredie Dagen efter den anden“ forandres til „3 Gange 24 Timer efter den anden Behandlings Slutning“; men derhos har Udvalget andraget paa en anden Forandring i Udkastets § 15, som man tør haabe vil vinde Thingsets Bifald, nemlig, at Antallet af de Medlemmer, som skulle kunne stille Endringsforslag ved den tredie Behandling, sættes lavere end først paa tænkt. Man havde oprindeligt foreslaaet, at saadanne Forslag til Forandringer i Affattelsen kun skulde kunne stilles af Udvalget eller af 10 Medlemmer, som derom forene sig; men allerede under den foreløbige Behandling tillod jeg mig at bemærke, at man havde været i Tvivl, om ikke dette Antal var sat for høit, med Hensyn til, at Behandlingen af de enkelte Paragrapher af Udkastet først finder Sted ifølge § 14, og at det derfor synes, at man ikke burde vanskeliggjøre Afgangen til at stille Endringsforslag ved den 3die Behandling i en saadan Grad, som Udkastet gaar ud paa. Det er altsaa for at lette Veien for Endringsforslag ved den tredie Behandling, at Udvalget indstiller, at „10 Medlemmer“ maae forandres til „5“. Ved § 16 er det kun en Redaktionsforandring, man har foreslaaet, en Redaktionsforandring, der navnlig har Hensyn til § 14. Der stod nemlig: „Ingen, med Undtagelse af Ministrene efter Grundlovens § 63 og af Ordføreren, maa under disse Behandlinger tale mere end 2 Gange om hver § eller hvert mindre Affnit“. Disse